

Багато мочі і краси

Яків Щоголів

Багато мочі і краси
Є в горах сумного Тіроля;
Таємні тропіків ліси
Й пустинь незміряне роздолля.
Величні й моря береги,
Коли їх борви[1] не колишуть,
А гріє сонце й округи
Цитрини пахощами дишуть.
Але нащо далеко йти,
Щоб за кордонами знайти
Краси чужої нам природи,
Високі гори, чисті води,
Пустинь розпалений пісок
Й непевний пальми холодок,
Коли проміж крайниць[2] родини
Свої ми маємо краси
В чарній[3] природі України:
І ті ж тропічні ліси
З багатолистими древами,
І той же вітер над пісками,
І в нетрях вогкість і покій,
І спеку сонця в день палкий,
Понад безкрайніми степами.
Затим і я відсіль не йду
За грані дальньої чужини,
Що й тут пісні мої знайду
Під небом пишної родини!

1885

Примітки

[1] Вітер.

[2] Краї.

[3] Чарівна, чудова.